

elements sovint donen sorpreses inesperades. “El mes de setembre passat, una nit va caure un llamp a prop del far de Roses i aquest es va apagar, però el sistema de comunicació no va funcionar –explica el Miquel–. Em va avisar un guardamoll i vaig anar-hi tan de pressa com vaig poder. Una vegada allà, vaig comprovar que tot funcionava,

INSPECCIÓ PERIÒDICA
El tècnic visita els fars cada dues setmanes per inspeccionar-los

PREVISIÓ D'EMERGÈNCIES
Si es talla el corrent elèctric els fars funcionen amb generadors de gasoil

tret de la línia telefònica, a través de la qual es comuniquen les incidències a control de Barcelona. El llamp havia caigut tan a prop que havia creat un camp magnètic per inducció, cosa que va fer saltar el diferenci-

al, però els aparells de control no ho van poder detectar”.

Un altre moment delicat va ser el març del 2010. “La nevada del 8 de març va deixar la costa sense subministrament elèctric i l'acumulació de neu feia impossible arribar fins els fars –diu el Miquel–. Els grups electrògens van funcionar sense problemes, però al dipòsit només hi ha 100 litres de gasoil. No vaig poder-hi anar fins al cap de quatre dies, quan el dipòsit de gasoil estava a les últimes, però per sort hi vaig arribar a temps.”

Després de controlar que al far de Roses tot funciona correctament, el Miquel Molina puja al cotxe i se'n va cap al far de punta de s'Arnella, a Port de la Selva, un altre llum de segon ordre a 22 metres sobre el nivell del mar i amb un abast lumínic de 13 milles. El tècnic segueix la mateixa rutina que a Roses, i després s'acostarà al far de Cap de Creus, ara en obres, per comprovar que tot és en ordre. La seva feina no es limita a fer les inspeccions dels fars, també ha de controlar tots els senyals que hi ha als ports, a les piscifactories, les boies, les balises, etc. per a garantir la seguretat a tots els vaixells que naveguen per la costa de Girona.

El de Sant Sebastià, a Llafranc, és el far de més projecció lumínica d'Europa

Els fars de la Costa Brava

TERESA ARTIGAS
 Girona

Dels nou fars que hi ha a la Costa Brava, destaca el de Sant Sebastià, a Llafranc, catalogat de primer ordre i situat en un promontori a 168 metres sobre el nivell de mar des d'on es pot admirar una de les millors panoràmiques de la Costa Brava. El llampec blanc que emet cada cinc segons es veu des d'una distància de 32 milles, però pot ser visible fins a 58, cosa que el converteix en el far de més projecció lumínica de la península Ibèrica i d'Europa. Per les seves característiques és

El mític far d'Alexandria, el referent

El sistema de senyalització marítima a través dels fars és molt antic. Una de les set meravelles del món és el desaparegut far d'Alexandria, construït el segle III a.C, en una illeta anomenada precisament Pharos. De dia assenyalava la posició mitjançant la llum del sol reflectida en un joc d'espills metàl·lics, i de nit la foguera de la llanterna es veia des d'una distància

costat sur de de la corda lluminosa del far de Roses. Seguint cap el sur, a més del far de Sant Sebastià hi ha la balisa situada a la Formiga Gran, a 8 metres sobre el nivell del mar, per assenyalat un escull perillós per a la navegació, seguits del far de Palamós, conegut com el far del Molí, i el de Tossa. El primer està a 25 metres sobre el nivell del mar i el segon és bessó del de Port de la Selva, està situat al punt més alt del Cap de Tossa, a 70 metres sobre el nivell del mar i amb una torre de deu metres d'alçària, la llanterna té un abast de 21 milles, tot i que els esclats es poden veure fins a 30 milles. Hi ha, a més, una balisa a la Llosa de Palamós, una



FOTOS: INMA SAINZ DE BARANDA



Roses. Torre del far de Roses i la seva escala de caragol



El més potent. El llampec blanc del far de Llafranc pot ser visible fins a 58 milles

SONIA MAURI / ARXIU

un far de referència internacional de l'extrem SW del golf de Lleó. El segueix en importància el de Cap de Creus, situat a l'extrem més oriental de la Península, en un promontori de 87 metres sobre el nivell del mar, en un indret d'aparença inhòspita, on l'acció del vent en les roques ha creat un paisatge excepcional. Els fars de Punta s'Arnella, a Port de la Selva, que emet esclats blancs d'un segon cada cinc segons, el de Cala Nans, a Cadaqués, situat a la vora d'un penyasegat a 26 metres sobre el nivell del mar, i el de Roses són de segon ordre, i el de les illes Medes, a l'Estartit, situat a la Meda Gran, que està enfilat al far de Roses, delimita el

de cinquanta quilòmetres. La imatge d'aquest far d'uns 135 metres d'alçària, destruït al segle XIV per dos terratrèmols, va quedar reproduïda en monedes romanes encunyades a la mateixa Alexandria. És precisament en aquest far on es troba l'etimologia de la paraula que van adoptar la majoria de llengües d'arrel llatina. L'avenç de la tecnologia ha canviat radicalment el funcionament dels fars, però de nit el referent indispensable per als navegants segueixen sent els fars.

Al Cap de Creus hi ha el llum situat més a l'Orient de la península Ibèrica

zona poc profunda on al llarg de la història hi han naufragat o embarrancat nombrosos vaixells, i dues balises al port de Sant Feliu de Guíxols. Extingit el Cuerpo de torreros de faro que depenia del ministeri d'Obres Públiques, ara els guardians dels fars són els tècnics de senyals marítimes, una mostra més dels temps canviants imposats en l'era de la revolució tecnològica.●